

Був у нас мальований глечик для води, спозадавня був та й іще, може, жив би та й жив, коли трапилось таке.

Раз мама топили в печі, я пустував: зачепив ключкою той глечик за вушко та й тягаю по полу. Мама насварилися:

— Грай, глечику, грай, підеш без вушка!

Я почув теє, сам собі дивуюся, чого це мама не на мене гримають, а на глечика, та й радий тому, "аби не на мене",— думаю, далі граюся з глечиком, як і раніше грався. Коли це глечик — хрясь! — з полу додолу — розлетівся в черепки.

"Угадали мама — розбився-таки вражий глечик",— думаю собі.

Побачивши теє мати, та мовчки за віника.

А я бачу це та й думаю:

"Ну, ну, що буде далі? Невже ж оце мама будуть бити неслухняного глечика, що розбився?"

А про себе й байдуже. Мама підійшли ближче, та не глечика, а мене — віником по руках, по руках!

— А не я ж тобі казала — не грайся з глечиком, бо розіб'єш! Бо розіб'єш!

— Мамо! Ви ж не мені, то ви глечикові казали! — репетую.

— Глечик глухий, а ти ж із вухами, сякий-такий сину. Не тебе ж глечик, а ти його по полу волочив!

Та й знову, та й знову.

"От тобі й маєш,— думаю,— на кого сварилися, а кому досталося".